

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת מנחות

תוכן עניינים

1. ואלו טעונות הגשה ואין טעונות תנופה.....
2. כל היכא דתנן עשר תנן.....
3. אף יחיד... יביא מנחה מן השעורין נדבה ת"ל אלה.....

דף ס.

א. ואלו טעונות הגשה ואין טעונות תנופה

כבר התבאר לעיל דף יט: ובמסכת סוטה דף יד. וזבחים דף סג: שאף על גב דמנחות הם קדשי קדשים וקדשי קדשים שחיטתן בצפון, מ"מ הקמיצה בכל¹ מקום בעזרה ואם קמין בהיכל כשירה.

וכל המנחות הקריבות לגבי המזבח למעט שתי הלחם ולחם הפנים שאינן קריבות לגבי המזבח, נקמצות, ומקטיר הקומץ כולו על גבי המזבח והשאר נאכל לכהנים².

וכל המנחות³ הקריבות לגבי המזבח⁴ טעונות הגשה במערב כנגד חודה של קרן דרומית מערבית. חוץ ממנחת סוטה ועומר התנופה ששניהן טעונות תנופה והגשה כמו שיבואר להלן.

¹ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק יב הלכה ט יב
² חוץ ממנחת זכרי כהונה שאינה נקמצת אלא מקטירין אותה כולה שנאמר וכל מנחת כהן וגו', הא למדת שמנחת חינוך והחביתין וכהן שהביא מנחת חוטא או מנחת נדבה כולן נשרפות על גבי המזבח ואינן נקמצות.
³ שם הלכה ו ופרק יג הלכה יב
⁴ למעט שתי הלחם ולחם"פ. קרית מלך

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

לפיכך הכהן⁵ מוליכה אצל המזבח ומגישה במערב בקרן דרומית מערבית כנגד חודה של קרן ודיו, ואינו צריך שהמנחה עצמה תגע במזבח⁶.

ב. כל הינא דתנז עשר תנז

כבר התבאר לעיל דף נט. הכלל שכל⁷ ארבע מנחות אלו⁸ מחבת. מרחשת. חלות. ריקין. האפיות⁹, כשאופין אותן אופין כל עשרון עשר חלות, ואם רבה בחלות או חסר כשירה, ומנחת סולת י"א¹⁰ שאינה צריכה אפיה ואינה עשר חלות, וחולקין אותה תיכף ומיד אחר הבלילה וקמיצה אפילו קודם

⁵ ואינו כשר אלא בכהן כמבואר ברמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק א הלכה כב

⁶ כסף משנה מעד"ק שם.

⁷ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק יג הלכה י

⁸ לשון הרמב"ם ארבע מנחות אלו האפיות כשאופין וכו' הנה מדכתב ארבע מנחות משמע דהיא מנחת הסלת. ומחבת. ומרחשת. ומאפה תנור. אבל עיין להלן שנחלקו האחרונים.

⁹ אבל מנחת חביתין הוא י"ב כמו שאמר בראש הפרק. לח"מ שם

¹⁰ עיין לח"מ שרש"י בחומש משמע שמנחת סולת אינה עשר חלות אך הוכיח שרש"י כאן בגמ' כדברי רבינו שכולל גם מנחת סולת. ועיין במשנה למלך שכתב ונראה שחולקין אותה תיכף ומיד אחר קמיצה אפילו קודם לישא שהרי לישא לא הזכיר רבינו גבי מנחת הסולת. וראיתי לרבינו בפ"י מהלכות אלו דין מ"ו שכתב ולמה חלק הכתוב וכו' אבל סולת אם יחלקה ביניהם נמצא מגיע לזה מלא כפו סולת או פחות שאינו ראוי לא ללוש אותו ולא לאפותו כו' הרי מבואר דאף קודם לישא היה נחלק וא"כ חייב זה דעשר עשר באיזה זמן ולומר דכל כהן אחר שנוטל חלקו עושה אותו עשר חלות הא ודאי בורכא הוא. ונ"ל שאם רצה הכהן לאכול אותה בלא שום ביטול הרשות בידו לפי שלא נזכר במנחה הלזו אפיה כלל ומאד אני תמיה איך לא השגיח בדברי רבינו הללו שכתבנו דאית ליה דמנחת הסולת נחלקת תיכף ומיד אחר הקמיצה אף קודם לישא וכן כתב הסמ"ג במצות עשה סימן קפ"ד ולפי זה דייקי דברי רבינו שכתב כל ארבע מנחות אלו האפיות שכיון לשלול מנחת הסולת שאינה אפיה ואין בה מצוה כלל באפיותה וכדכתבנא. ודע שרש"י בפירוש התורה גבי פתות אותה פתים כתב לרבות כל המנחות הנאפות קודם קמיצה לפתיתה ע"כ. וכתב הרא"ם שכיון שרש"י כדי למעט מנחת הסולת שנאפית אחר קמיצה משום דפתיתה אינה אלא לקמיצה וכבר קדמה לה הקמיצה בעודה סולת ואין צורך לפתיתה וכן כתב בעל לח"מ וכתב שגם רבינו מודה בדין זה משום דלעיל גבי מנחת הסלת לא הזכיר פתיתה כלל. והנה כל זה הוא כפי סברת האומרים דגם הסולת היתה נעשית עשר חלות אך כפי מה שכתבנו לעיל דמנחת הסולת ליכא צווי בעשייתה ובעודה כלולה אפילו קודם לישא היתה נחלקת לכהנים וכמו שהכרחנו דבר זה לעיל מעתה ליכא קושיא כלל דלמנחת הסולת לא איצטריך מעוטא למעטה מפתיתה דמהיכא תיתי פתיתה כיון שהיתה מתחלקת בעודה כלולה אך לשתי הלחם ולחם הפנים שנצטוינו לאפות אותם איצטריך קרא למעט מהם פתיתה. הכלל העולה דלפי מה שכתבנו בדעת רבינו מנחת הסולת לא היה בה חיוב באפיה כלל אלא היתה מתחלקת לכהנים תיכף אחר הבלילה. ובהר המוריה כתב. אבל נ"ל שמנחת סלת לא הוזכר כאן דאינם צריכות אפי' כלל וכמו שנתבאר למעלה פ"י הט"ו יעו"ש היטיב ועיין רש"י ע"ד ב' דמשמע שם דלא היו חלות כלל במנחת סולת יעו"ש אף על גב די"ל דקאי שם אקודם קמיצה יעו"ש מ"מ פשט הלשון מורה דא"צ כלל אפי' ועיין רש"י ויקרא ב' ד' יעו"ש היטיב וע"ע בתוס' יום טוב פ"ו דמנחות מ"ה יעו"ש היטיב. וע"ע רש"י מנחות י"ח א' יעו"ש היטיב שם משמע דמנחת סולת אין מעון עשר חלות יעו"ש וע"ע במל"מ לקמן פ"ז ה"ה יעו"ש. ועיין מנחות צ"ו א' תוס' ד"ה שאלו וכו' בסה"ד.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

לישה, ואם רצה הכהן לאכול אותה בלא שום בישול הרשות בידו, וי"א¹¹ שצריכה אפיה¹² והרשות בידו לאפותה באיזה כלי שירצה, ונאפית לאחר קמיצה ומתחלקת לעשר חלות.

דף ס:

ג. אף יחיד... יביא מנחה מן השעורין נדבה ת"ל אלה

כל המנחות סולת¹³ חיטין, ואינן באין מן הקמה או מן השעורין, הוי' ממנחת סוטה ועומר התנופה שהם מן השעורים.

¹¹ בלח"מ כתב היינו שארבע מנחות שכתב רבינו היינו מנחת הסולת ומחבת ומרחשת ומאפה תנור וכאן חשב למאפה תנור להרא אף על גב דבריש פ' י"ב השיב ליה בתרתי שכתב ותשע מנחות יחיד כו' וכתב שם מנחת מאפה תנור כו' מנחת מאפה רקיקין וכו' לעיל השגחה על ענין המנחות ולכן כתב שהם ט' אבל כאן לא השגחה אלא על אופן עשייתן וכיון שרקיקין וחלות כולן נעשין בתנור השיב לה בחדא. עיין במשנה למלך שהקשה אני תמיה על רבותי בזה דבשלמא במנחות שהצריך הכתוב בהם אפייה או במחבת או במרחשת או בתנור שייך לומר שיהיו עשר דילפינן מלחמי תודה אבל במנחת הסולת לא ראיתי בשום מקום שנוכר בו אפיה כלל. ועוד כתב מלבד שאף כפי פירושו בדברי רב פפא אין להכריע מה שכתב דרב פפא לא מיירי אלא במנחה שנצטוינו לאפותה דבעינן שתהא באה עשר עשר וא"כ בסוג זה לא נכנס מנחת הסולת וכמבואר, אבל הפירוש הנכון בדברי רב פפא הלזו הוא הפירוש השני שכתב רש"י שכל מסדרי המשנה כשבאו לכתוב מנחות שהם שוים בדינם לא כתבו אלא עשרה מיני מנחות כגון גבי טעונות שמן ולבונה מנו עשרה מיני מנחות וכן גבי טעונות הגשה ואין טעונות תנופה וכן גבי מנחות נקמצות ושיריהם לכהנים ולסברת ר"ש הם אחד עשר מיני מנחות שהיא מנחה הבאה מחלות ורקיקין ולפי שרב פפא דקדק כל זה מהנך תלת מתני' בכל מקום שהביאו אחת ממשניות הללו הביאו דברי רב פפא מה שדקדק בזה וזה פשוט. ועיין הר המוריה שכתב וי"ל טעם על הסוכרים דבעי אפי' י"ל מדכתיב בשמיני מצות תאכל משמע שיהיה אפוי אח"כ ותהיה מצה ולא חמין וכ"כ בפרשת צו לא תאפה חמין חלקם ודרשינן אפי' חלקם לא תאפה חמין ועל כרחך דלא קאי אמנחת מאפה ומרחשת דא"כ איך שייך חלקם הא הכל נאפה בבת אחת אלא ודאי דקאי על מנחת סולת ולאחר קמיצה ומשמע קצת מזה דבעי אפיה ויש לדחות. ועיין בתוספתא שהבאתי לעיל פ"ב ה"ה ד"ה עשרון אחת דמשם ראיה לכאורה דצריך לאפות מנחת סלת יעו"ש היטיב ודו"ק וצ"ע בזה.

¹² עיין משנה למלך שם שכתב במאי דס"ל להרא"ם והרב בעל לחם משנה שגם מנחת הסולת היה בה אפייה והיתה באה עשר חלות דומיא דשאר מנחות אפיה זו דמנחת הסולת באיזה כלי היתה נעשית במחבת או במרחשת או בתנור ולא ראיתי בגמ' שום גלוי לזה וגם רבינו לא ביאר דין זה ואולי יאמרו דמנחת הסולת הרשות בידו לאפותה באיזה כלי שירצה דדוקא האומר הרי עלי במחבת והביא במרחשת או מרחשת והביא במחבת קי"ל דלא יצא ידי חובתו וכמ"ש רבינו ריש פ"ז מהלכות אלו אבל האומר הרי עלי מנחת הסולת יכול לאפותה באיזה כלי שירצה. ומיהו אכתי קשה דהיה לו לרבינו להביא דין זה.

¹³ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק יב הלכה ב, תורת הקדשים כה: אות ו

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

האומר הרי¹⁴ עלי מנחת שעורים הרי זה פטור, שלא התנדב דבר שכמוהו מקריבין, וי"א¹⁵ שאם בדקו אותו ואמר אילו הייתי יודע, הייתי מתנדב כדרך המתנדבים אף על פי שאמר מנחת שעורים מביא מן החטים¹⁶.

---

¹⁴ רמב"ם הלכות שם פרק יז הלכה ט

¹⁵ השנות הראב"ד שם

¹⁶ עיין מרכה"מ שם.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

